

PEKKA ERVAST

**SALAPERÄISIÄ
IHMISIÄ,
HÄMMÄSTYTTÄVIÄ
TAPAHTUMIA**

RUUSU-RISTIN KIRJALLISUUSSEURA RY

Ranskan vallankumouksen salaperäiset persoonallisuudet Pekka Ervastin esitelmä 30.5.1926	1
Selvänäkijän vaikeudet Pekka Ervastin esitelmä 13.11.1932	19

RANSKAN VALLANKUMOUKSEN SALAPERÄISET PERSONALLISUUDET

Ranskan vallankumousajan salaperäiset persoonallisuudet on tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ilmoitettu ja jotakin siihen suuntaan tahdon puhua, vaikkakin tämä esitelmän nimenä on kovin vaativainen. Se voisi pikemminkin olla pitkän esitelmäsarjan nimenä kuin yksityisen esitelmän. Mahdollisesti tulenkin sellaisen sarjan joskus pitämään, sillä tuskin on toista niin kiintoisaa aikaa kuin tuo aika Euroopassa Ranskan vallankumouksen molemmin puolin. Se oli sangen kiintoisa aika juuri meikäläisille, jotka tutkimme elämän salaperäisimpiä ilmiöitä, jotka olemme totuuden etsijöitä ei ainoastaan materialistisessa vaan ennen kaikkea yliaistisessa merkityksessä. Me aavistamme ja tiedämme, että elämä sisältää paljon enemmän kuin jokapäiväinen tajuntamme tajuaa. — En tietenkään aio tyhjentävästi puhua tällaisista salaperäisistä persoonallisuuksista, koska se olisi mahdotonta lyhyessä esitelmässä, vaan aikomukseni on kertoa joitakin pieniä historiallisia kaskuja kaikessa vaatimattomuudessa. Historia aina on täynnä opetuksia, ja niin te huomaatte, että nämäkin pienet tapahtumat, joista tahdon kertoa, ovat täynnä opetusta meille, täynnä vertauskuvia ja sellaista, joka aivan yhtä hyvin sopii meidänkin ajallemme, — sopii tai on sopinut.

Kun puhumme Ranskan vallankumousajan salaperäisistä persoonallisuuksista, silloin tietenkin meidän teosofien mieleen heti tulee sellainen henkilö kuin Saint Germain, joka oli tuon ajan epäilemättä kaikkein salaperäisimpiä persoonallisuuksia. Hänestä en nyt aio kuitenkaan mitään puhua. Toinen persoonallisuus, joka erikoisesti siihen aikaan herätti suurta ja ansaittua huomiota ja joka oli sangen salaperäinen, oli Mesmer, mutta hänestäkään en liioin aio nyt puhua. Kolmas persoonallisuus, joka tulee heti jokaisen nykyajan teosofin mieleen, on Gagliostro. Kreivi Gagliostro on tunnettu kaikille teosofiainkin tutkijoille. Hänestä kerron vähän, mutta ensin kerron pari pientä tarinaa, historiallista tapahtumaa.

Kerron ensin muutamista henkilöistä, jotka eivät ole niin tunnettuja kuin nuo kolme — St. Germain, Mesmer ja Gagliostro.

Tahdon aloittaa kertomalla, kuinka eräs pieni, syrjäinen ja useimmille tuntemattomaksi jäänyt mystinen seura syntyi Ranskassa, Pariisissa; seura, josta ei ole ollut paljon tietoa, mutta josta ainakin yhden jäsenen nimi on jäänyt historiaan, ja tämä nimi on Catherine Théot, jonkinlainen sibylla Pariisissa vallankumouksen aikana. Hänen luonaan kävivät kaikki vallankumouksen merkkihenkilöt ja hänen nimensä on säilynyt, koska hänkin oli eräs vallankumouksen marttyyreista ja kuului tähän mystiseen seuraan, josta kerron ja joka sai alkunsa seuraavalla tavalla. — Me siis luemme rivien välistä ja tulemme ajattelemaan kaikenlaisia asioita näiden historiallisten tosiseikkojen yhteydessä. — Eräs herra nimeltään Loiseaut oli eräänä päivänä vuonna 1772 kirkossa. Siellä rukoillessaan hän huomasi läheisyydessään toisen ihmisen, myöskin rukoilevassa asennossa. Hänen silmänsä kiintyivät siihen mieheen, koska hän oli kovin oudon ja merkillisen näköinen. Hänen yläruumiinsa oli alaston, mutta hänellä oli villahousut jalassa. Hänen ruumiinsa ja kasvonsa olivat auringon paahtamat; pitkä valkoinen parta, hiukset olivat pitkät ja hajallaan. Hänen kädessään oli kirja, jonka kannessa luki kultaisin kirjaimin: ”Katso Jumalan karitsa”. Ja kun tämä herra Loiseaut katsoi tarkemmin, niin hän huomasi, että miehen kaulan ympäri kulki punainen juova, aivan koko niskan ja kaulan ympäri. Pian hän huomasi, että kukaan toinen kirkossaolija ei nähnyt tätä kummallista ukkoa. Kun hän syventyi uudelleen rukouksiinsa ja sitten taas katsoi ylös, ei ukkoa ollut enää siinä. Sitten hän lähti kotiinsa, mutta kun hän astui huoneeseensa, on siellä taas sama vieras. Ja kun hän alkoi puhella ja kysyä: ”Kuka te olette?”, niin tuo salaperäinen vieras on taaskin häipynyt näkyvistä. Herra Loiseaut tunsu itsensä aivan sairaaksi ja meni vuoteeseen. Hän ei saanut unta, tunsu vain, että hänellä on kuumetta. Hän ei kyllä hourailut, ei ollut niin vaikeasti sairas, mutta pää oli kipeä ja väsynyt hän oli. Yhtäkkiä hän yöllä huomasi, että huone oli punaisen valon täyttämä. Hän pelästyi, että jossakin oli tulipalo. Sitten hän nousee ja näkee, että pöydällä on kultainen vati; sillä vadilla on verinen pää, ja kun hän katsoo tarkemmin, hän huomaa, että se on tuon saman

hänen ennen näkemänsä miehen pää. Se pyörittää silmiään kauhealla tavalla ja koettaa puhua; saa sanotuksi muutamia sanoja puoliiksi kuiskaamalla: ”Minä odotan kuninkaiden ja heidän hovinaistensa, Herodesten ja Herodiasten päivää”. Ja kun se on tämän sanonut, häviää koko näky, häviää punainen valo. Sitten kertomuksemme sankari nukahtaa ja parin päivän kuluttua on taas aivan terve. Hän nousee ylös ja lähtee asioillensa, ja kun hän sitten tulee Ludvig XV:n torille Pariisissa, niin kulkiessaan sen yli hän kohtaa kerjäläisen, joka ojentaa hattuaan. Hän ei katsonutkaan koko kerjäläiseen, mutta otti kuitenkin rahan ja pisti sen hänen hattuunsa aikoen mennä ohi. Silloin kerjäläinen puhuttelee häntä ja sanoo: ”Kiitoksia, tässä rahassa on kuninkaan pää, mutta minä odotan kuitenkin, että toisen kuninkaan pää on putoava tällä tavalla”, ja hän viittaa kädellään. Loiseaut katsahtaa häneen pelästyneenä ja huomaa, että kerjäläinen onkin se sama mies, joka oli ilmestynyt hänelle sekä kirkossa että hänen kotonaan. Hän pelästyy niin, että alkaa huutaa. Silloin kerjäläinen sanoo: ”Älkää huutako, olkaa rauhassa, muuten ihmiset luulevat teitä hulluksi, sillä minua ei näe kukaan muu kuin te. Olkaa rauhassa, kyllä te olette arvannut, kuka olen. Minä olen Johannes Kastaja, edelläkävijä, ja minä ennustan Ranskalle paljon onnettomuutta ja kirkolle samoin. Minä tahdon sinulle opettaa ja puhua, ja sinun on sitten puhuttava toisille, mitä minä sinulle puhun”. Ja tämän perästä kertojamme keskusteli joka päivä silloin tällöin tuon henkiolennon kanssa, joka oli nimittänyt itseään Johannes Kastajaksi. Ja se kertoi paljon asioita tulevaisuudesta; se ennusti Ranskan kuninkaiden ja kirkon häviötä, ja kaikenlaisia julmia asioita. Muistakaamme, että tämä tapahtui vuonna 1772. Kertojamme totteli tuon Johannes Kastajan neuvoa. Hän rupesi kertomaan asioista yksityisesti joillekuille ystävilleen; nämä niinikään taas ystävilleen, ja he innostuivat ja muodostivat pienen mystisen piirin, joka kokoontui säännöllisesti. Siinä he sitten istuen piirissä pitivät toisiaan käsistä ja odottivat, että jotakin tapahtuisi. Kertojamme, ollen itse selvänäkevä, joutui henkimaailman yhteyteen; hänhän näki tuon Johannes Kastajan. Ja taas se, että hän oli mediumistinen, vaikutti toisiin niin, että jonkin ajan kuluttua kaikki alkoivat nähdä. He istuivat säännöllisesti sitten tuollaisessa pienessä spiritistisessä piirissä, ja Johannes Kastajaksi mainittu

olento vieritti heidän eteensä tulevaisuuden näkyjä Ranskan vallankumouksesta ja sitten myöskin näkyjä kuninkaan vallan kukistumisesta. Näistä asioista he kaikki näkivät näkyjä ja kirjoittivat ne muistiin. Tätä piiriä johti eräs pappi, dom Gerle. Useita vuosia he sitten tällä tavalla istuivat ja aina mediumi heidän keskellään. Mutta sitten vuonna 1788, juuri vallankumouksen aatovuonna, Loiseaut kuoli, ja toiset jäivät jatkamaan. Olihan heillä henkinen johtaja dom Gerle. Mutta kun sitten vallankumous alkoi vuonna 1789, niin dom Gerle innostui vallankumouksesta ja ne, jotka olivat innostuneet vallankumousnäyistään, tottelivat dom Gerlea. Mutta siinä piirissä oli myös niitä, jotka eivät ollenkaan innostuneet vallankumouksesta, vaan pitivät enemmän kiinni toisesta näyistään, jonka mukaan kuningasvalta oli tuleva takaisin. Ja tapahtui niin, kuin aina tapahtuu, kun jonkin seuran perustaja kuolee. Jonkin ajan kuluttua tämä mystinen seura jakautui kahtia; toinen osa pysyi dom Gerlen johdon alaisena, mutta toiset pitivät kiinni omista näyistään, ja heidän mediuminaan oli eräs nainen Francoise André. Dom Gerlellä oli sitten parhaimpana mediuminaan Catherine Théot, vanha eukko jo, hyvin sibyllamainen selvänäkevä mediumi ja hyvin korkealentoinen. Koska dom Gerle ja hänen piirinsä olivat innostuneita itse vallankumouksesta, niin heidän näkynsä kohdistuivat aina niihin asioihin ja liikkuivat siis poliittisella alalla. Poliisi piti heitä tietenkin tarkasti silmällä, sillä heidän luonaan kävivät kaikki huomattavimmat vallankumouksen kannattajat. — Muun muassa erään iltana, kun Catherine Théot on transsissa, niin hän näkee, että tulee mies, joka on kruunattu kuningas ja oli melkein kuin Jumala maan päällä. Hän on hyveellinen ja jumalinen ihminen, kuin luotu vallankumouksen todelliseksi johtajaksi, hän alkaa kuin uuden ajan. Hän sanoo, että on olemassa Jumala ja korkeampi olento! Sitten mediumi jatkaa: ”Tuo olento tulee tänne, kuulkaa, hän astuu juuri sisään!” Samassa tuleekin sisään kaapuun pukeutunut mies, ja Catherine Théot tervehtii häntä ja sanoo: ”Sinun nimesi on Maximilian Robesbierre; sinä tulet tämän vallankumouksen kuninkaaksi!”. Tietenkin tuo oli hyvin rohkeata puhetta. Robesbierre sanoi: ”Kuinka te puhutte tällä lailla? Minä tuli tänne katsomaan ilmiöitä, katsomaan, saisinko kuulla ja nähdä jotain, ja nyt te puhutte tuollaista roskaa! — Kuinka te tunnette minut? Te

käytätte urkkijoita. — Mitä tämä kaikki on? — Minä menen, koska olette osoittautuneet poliittisesti vaarallisiksi, suoraan yleisen komitean puheille ja annan ilmoituksen teistä, ja teidät vangitaan”. Sitten hän poistui. — Dom Gerle ja muut istuivat koko yön siellä valveilla ja olivat kovin peloissaan. Mutta Catherine Théot sanoi: ”Jos hän tahtoo meidät vangita, se on Jumalan tahto, sillä hän on Jumalan määräämä mies”. Ja he odottivat siellä kolmatta vuorokautta. Kolmantena päivänä heidät sitten todella vangittiin, mutta se ei tapahtunut Robesbierren, vaan tämän vihollisten toimesta, jotka saivat tietää, että hän oli käynyt Catherine Théot’n luona. He tarttuivat tilaisuuteen päästäkseen syyttämään Robesbierrea mystisismistä ja kaikesta muusta sellaisesta vehkeilystä. — Catherine Théot ja kaikki muut siihen piiriin kuuluvat joutuivat vankilaan, eivätkä päässeet koskaan vapauteen, niin että heidän lahkonsa loppui siihen. — Catherine Théot’n luona oli käynyt monta kuuluisaa miestä, muun muassa Napoleon.

Nuo toiset, jotka muodostivat alkuperäisen seuran toisen haarautuman, joka kiinnitti enemmän huomiota niihin näkyihin, joissa puhuttiin kuninkuuden takaisin tulosta, rojalistit, kauhistuivat koko vallankumousta. He pitivät sitä pahalaisen työnä ja toivoivat kaikesta sydämestään, että kuninkuus nousisi jälleen entiseen voimaansa. Oli hyvin kummallinen ja merkille pantava ilmiö, että heidän huomionsa kiintyi ja keskittyi pieneen kruununprinssiin, Ludvig XVI:n poikaan Ludvig XVII:een. — Tästä pienestä mystisestä seurasta saivat alkunsa kaikki nuo kuvitelmat, toivot ja uskot, jotka vallitsivat Ranskassa silloin vallankumouksen aikana ja jälkeen, että tuo pieni prinssi vielä elää ja tulee takaisin. Hän ei muka kuollutkaan Bastiljissa; hän istui siinä vankilassa, muttei kuollut sinne. Sitten hänet pelastetaan, ja kun hän kasvaa, niin hän tulee takaisin Ranskan valtaistuimelle. . . Tällaista kaavailtiin.

Historia kyllä kertoo, että tuo prinssi kuoli vankilassa, suutari Simonin ja hänen vaimonsa huonosti hoitamana. Mutta legenda väitti sitkeästi, että hänet vapautettiin ja että hän eli ja kasvoi jossakin muualla. Ja nuo kaikki uskojat eläytyivät niin tähän legendaan, että välistä todella luulivat olleensa itse pelastamassa

häntä. Ja kummallista kyllä heidän omaan piiriinsä liittyi tuollainen olento, jota luultiin prinssiksi. Ja kun ihmiset eläytyivät asiaan, niin se ihminen, joka luuli itseään ja jota toisetkin luulivat prinssiksi, muisti kaikki asiat. (Vuosia myöhemmin, viime vuosisadan alussa kun tuo piiri jatkoi kokouksiaan, niin heillä oli muitakin ”prinssejä”) Ja kummallista oli, että tuo prinssiksi luultu täydellisesti muisti lapsuutensa, yksityiskohdittain kaikki tapahtumat omasta lapsuudesta; minkäläinen kuningas oli jne. niin luonnollisella tavalla, että mahdotonta oli tietää tai ajatella muuta, kuin että siinä oli tuo todellinen prinssi. Eräs merkellisimpiä noista olennoista oli K. L. Naundorff, joka itse eläytyi siihen, että hän on Ludvig XVII. Hän oli niin Ludvig XVI:n näköinen, että kuninkaan vanhat palvelijat lankesivat maahan hänen eteensä ja todistivat, että hän on Ludvig XVII, sillä hänellä oli kehossaan kaikki ne merkit, jotka olivat Ludvig XVI:llakin. Tuo valtava usko oli hyvin merkillinen, usko Jumalan valitsemaan henkilöön, ihmeelliseen vapahtajaan, joka pelastaa maailman kaikista vaikeuksista, tekee Ranskan onnelliseksi, nostaa kuninkuuden entiselleen, kirkon entiseen mahtiinsa ja kaikkea tuollaista. Tuollainen usko oli muutamilla ihmisillä, ja he loivat silloin ne mielikuvituksensa sankareista eläviksi fyysisiksi olennoiksi. Tämä on erittäin opettavaa sisäisten ilmiöitten historiasa. — Mutta laskekaamme nyt esirippu noiden asioiden eteen.

Muuan henkilö, jota myöskin ajattelin, on Cazotte. Hänen nimensä saattaa olla tunnettu. Ainakin se on tunnettu kirjallisuushistorian tutkijoille. Cazotte oli nimittäin myöskin kirjailija ja tunnettu henkilö, tunnettu selvänäkö- ja profeetallisista kyvyistään. Hän oli syntynyt 1720-luvulla, saanut jesuiittakasvatuksen ja ryhtynyt sitten kirjoittamaan kertomuksia. Se kirja, joka vieläkin mainitaan kirjallisuushistoriassa ja joka teki hänet tunnetuksi ja kuuluisaksi, on ”Le diable amoureux”, suomeksi ”Rakastunut paholainen”. Se on sangen merkillinen romaani. Sitä luettiin paljon, mutta useimmat ehkä eivät nähneet kaikkia sen syvyyksiä. Näin perästä päin ainakin on kirjallisuuden tutkijoista erittäin hauskaa tutustua tuollaiseen hyvin filosofiseen rakkaustarinaan. Vaikka sen kuvaus on silloisista oloista ja elämäntavoista, niin Cazotte on aivan toisella kannalla kuin yleensä tuo aikakausi, sillä hän katselee rakkautta kannalta,

jolta sitä ei monikaan siihen aikaan katsonut. Tuo ”valistusai-
han”, joka oli samalla materialistisen innostuksen, skeptisyyden
aikaa, suhtautui rakkauteen kovin aistillisesti. Jos koskaan, niin
juuri ennen Ranskan vallankumouksen aikaa oli elämä ylhäisön
piireissä niin siveetöntä, kuin vain ajatella saattaa. Tietenkin se oli
pukeutunut hienoihin muotoihin; hyvin kaunista, ‘briljanttia’ pin-
nalta, mutta samalla täysin moraalitonta. Ei ollut naista, joka ei
ollut useiden miesten rakastajatar tai miestä, joka ei ollut monen
monien naisten rakastaja. Kuningas itse näytti esimerkkiä. Jos
Ludvig XIV oli vielä säilyttänyt hienostuneisuuttaan, niin Ludvig
XV:n aikana tämä oli unohdettu, niin etteivät ulkonaiset tavat olleet
niin ankarat. Säädyllisyyteen ei enää kuulunut sellainen ankara
puhtaus kuin edellisen hallitsijan aikana. Pelkkä hieno esiintyminen
oli sen ajan tunnusmerkki. Sen ajan kirjallisuus puhuu aivan sa-
maan äänensävyyn, ja kun lukee sen ajan ranskalaisia romaaneja,
niin aivan ihmettelee sitä vapautta, joka siihen aikaan vallitsi.

Cazotte kirjoittaa myös tällaisesta elämästä, mutta hän näyttää koko
ajan, mihinkä kurjuuteen se johtaa; kuinka ihminen itse asiassa
luullessaan rakastavansa toisia ihmisiä rakastaakin vain perkelettä,
joutuu tekemisiin jonkin merkillisen henkiolennon kanssa. Cazotte
kertoo ja kuvailee, kuinka ihminen rakkauselämässään joutuu
tekemisiin pirullisten henkiolentojen kanssa. Hänen ulkonainen
elämänsä on kuin näytelmää; hänen sielunsa on pirun vallassa.
Lopulta hän herää ja näkee edessään hirmuiset kamelin kasvot,
vaikka on luullut olevansa tekemisissä kaunottaren kanssa. Sillä
tavoin ihminen herää näkemään todellisuuden hänen kirjassaan. Se
on siis huomattava henkinen kirja, vaikka onkin sen ajan tyyliin
kirjoitettu.

Kun Cazotte oli julkaissut tämän kirjansa, saapui eräänä päivänä
hänen luokseen herrasmies, yllään viitta ja päässään suuri lierihattu,
hyvin salaperäisen ja synkän näköinen, ja tarkasteli häntä hyvin
ankarasti. Sitten tämä herrasmies tekee outoja merkkejä. Cazotella
ei ole aavistustakaan noista merkeistä eikä hän osaa mitään niihin
vastata, katselee vierastaan vain hyvin hämmästyneenä. Vieras
tekee vielä joitakin merkkejä, jotka ovat hänelle yhtä outoja. Vielä

kolmannen kerran tekee vieras noita merkkejään, ja kun Cazotte ei niistäkään mitään ymmärrä, käyvät vieraan kasvot lempeämmiksi ja hän kysyy: ”Ettekö olekaan vihitty meidän seuramme salaisuuksiin?” — ”En, minä en ole millään tavoin vihitty, en kuulu mihinkään seuraan; en tiedä sellaisista asioista mitään”.

”Iloitsen siitä”, sanoi tämä vieras, ”sillä jos te olisitte kuulunut meidän seuraamme, niin ankara tuomio olisi teitä kohdannut sen tähden, että olette paljastanut salaisuuksiamme kirjassanne. Mutta koska ette kuulukaan meidän seuraamme ettekä sen perusteella tiedä salaisuuksiamme, niin näen, että olette itse ajatellut; olette ajattelija, totuuden etsijä ja ihminen, joka ansaitsee enemmän valtaa. Tahdotteko saada enemmän valistusta, opetusta ja tietoa yksityisiin seikkoihin, joita olette niin taitavalla tavalla ‘Le diable amoureux’-kirjassanne kosketellut?” — ”Tietenkin, hyvin mielelläni”, vastasi Cazotte, ja silloin vieras sanoi: ”Niin, minä kuulun erääseen salaiseen seuraan, ja minä otan teidät oppilaakseni”. — Hänen nimensä Martinez de Pasqualis ei ole niin hyvin tunnettu kuin hänen etevän oppilaansa Saint Martinin, joka oli filosofi ja joka kirjoitti eteviä teoksia ja oli jo siihen aikaan tunnettu; ja nykyään kaikki salatieteilijät pitävät hyvin suuressa arvossa hänen kirjojaan.

Tuo opettaja otti siis Cazotten oppilaakseen ja vihki vähitellen hänet tietoihinsa, ja kehitti hänen luontaisia yliaistisia kykyjään, niin että Cazottesta tuli profeetta ja selvänäkijä. — Monet historialliset kirjailijat ja muistelmien kirjoittajat ovat kertoneet Cazotten profeetallisista kyvyistä, ja eräs tunnetuimmista kaskuista hänen profeetallisista ennustuksistaan on se kertomus, joka on kirjailija Jean Francois de Laharpen eräässä ”Memoaarissa”. Tämän kertomuksen esitän tässä.

Elettiin vuotta 1788. — Vietettiin suuria päivällisiä herttua de Gramontin luona. Siellä oli vain Ranskan hienostoa, sekä aatelista että älyllistä; kirjailijoita, runoilijoita, opettajia, taiteilijoita, jne., naisia ja herroja, ja siellä oli mm myöskin Cazotte vieraana, koska hän oli tunnettu merkkihenkilö ja kirjailija.

Päivällispöydässä keskustellaan, niin kuin siihen aikaan yleensä, suurista tulevaisuuden toiveista — sehän oli valistuksen aikaa, Voltairen suurta aikaa. Koko maailma oli saatu uskomaan, että vain ihminen jotakin tiesi, ja uskonnot olivat satuja. Kaikki iloitsivat järjen suuresta voitosta. — Tässäkin päivällispöydässä keskusteltiin niistä asioista, ja isäntä itse kertoi, kuinka hänen parturinsa oli huomauttanut eräänä päivänä: ”Vaikka minä olen vain parturi, minulla ei ole sen enempää uskoa kuin hienolla kreivilläkään”. Kaikki ihmettelivät, kuinka oli suurenmoista, että kaikki nyt pääsivät kuin painajaisesta, jota kirkot ja papit pitivät yllä; järjen valo tunkeutuu kaikkeen elämään; ihmiset voivat ajatella vapaasti, toivoa ja odottaa sellaista tulevaisuutta, jolloin järki johtaa koko maailmaa. He innostuivat yhä enemmän kuvittelemaan, kuinka ihmeellistä todella on tulossa, kun filosofia pääsee uskonnon tilalle, tieto voittaa alaa ja kaikki ihmiset valistuvat ja saavat todellista kasvatusta ja oppia. Suuri aika on tulossa: ihmiskunnalle koittaa uuden päivän aamu.

Sitten huomataankin yhtäkkiä, että Cazotte istuu seurassa sangen synkkänä. Hän ei puhu mitään. ”No, monsieur Cazotte”, huomauttaa joku, ”ettekö iloitsekaan kanssamme ja tahdo olla mukana tuossa järjen valtakunnassa? Kuinka on teidän laitanne!” — ”Niin”, tämä sanoo, ”minä en todellakaan tahdo tulla papiksi siinä järjen valtakunnassa, en todellakaan!” — ”Mutta kuinka niin eikö se tule toteutumaan?” — ”Se kyllä tulee, ja juuri sen tähden, että se tulee toteutumaan ja minä näen, kuinka se tulee tänne Ranskaan muutamman vuoden kuluttua; juuri sen tähden tunnen itseni pelokkaaksi ja synkäksi mieleltäni”. — ”Mutta kuinka ihmeessä te voitte noin ajatella; ettekö usko järkeen?” — ”En tiedä, mutta näen, minkälainen se järjen valtakunta on toteutuneena. Te kaikki tulette näkemään sen järjen valtakunnan; kaikki ihmiset puhuvat järjestä, ihmiskunnan veljeydestä, kaikki ihmiset ovat innostuneita noihin järjen aatteisiin. Tulette kaikki näkemään sen ajan, mutta minä näen siinä jotakin muuta”. — ”mitä te sitten näette siinä ajassa?” ihmetteli eräs herra Concordet, joka oli etevä matemaatikko. — ”Minä näen, että tekin tässä järjen ihmeellisessä valtakunnassa tulette kuolemaan vankikopissa, nieltyänne pienen annoksen myrk-

kyä, jota onnen päivinä aina kannatte mukanne!” — ”Ohoo, tähän vasta olette oikea onnettomuuden profeetta, mutta jos se koskee minua, niin mitä nyt yksi ihminen sitten merkitsee?” — ”Ei”, sanoi silloin Cazotte, ”yhtä hyvin kuin näen sen teistä, näen myös teistä herra Nicolay, että te tulette kuolemaan mestauslavalla, samoin myös te herra de Malesherbes”. Ja kaikki herrat tekivät hänelle kysymyksiä. Yhdelle hän sanoi: ”Te tulette tuossa onnen valtakunnassa 22 kertaa haavoittamaan partaveitsellä itseänne, ja tulette kuolemaan siten, että teidät varomattomasti leikataan — tosin omasta pyynnöstänne — 6 kertaa ja sitten yöllä kuulette. — Te kaikki muut kuulette mestauslavalla”. — ”Mutta tähän on hirveätä, mitä te puhuttekaan”, kuuluu silloin vanhan rouva de Grammontin ääni. ”Tahdon rauhoittua, sillä onhan se edes hyvä, että me naiset olemme vallankumouksen ulkopuolella.” — ”Ei”, sanoo Cazotte, ”tällä kerralla sukupuoli ei merkitse mitään. Naiset ja lapset samoin kuin miehetkin viedään mestauslavalle vapauden, veljeyden ja tasa-arvon nimessä, järjen käskystä. Teidätkin, rouva de Grammont, viedään mestauslavalle”. — ”Ohoo, mutta ei suinkaan tavallisilla pyövelin rattailla. Ainakin ne ovat mustiin verhotut!” — ”Valittavasti ei; kädet selän taakse sidottuina viedään teidät ja vielä korkeammatkin naiset mestauslavalle”. — ”Ette suinkaan tarkoita, että prinsessakin. . .” — ”Korkeammat vielä”, sanoo Cazotte. ”Mitä — he eivät uskalla sitä”. ”No, kun nyt niin synkkää ennustatte meille kaikille, niin ainakin minä sitten saan rippi-isän viimeisellä hetkelläni”. — ”Ei”, sanoo Cazotte, ”ei rippi-isää. Sitä ei myönnetä muille kuin viimeisenä suosion ja kunnianosoituksena yhdelle ainoalle”. — ”Kenelle, sanokaa kenelle!” — ”Kuninkaalle, kun hänet viedään mestauslavalle”.

Mutta tämä oli liikaa. Kaikki vieraat nousivat, ja isäntä tuli Cazotten luo ja sanoi: ”Nyt lopetetaan. Meille on vaarallista, jos tämä jatkuu”. — ”Niin”, sanoo Cazotte, ”ja kuitenkin ei kulu kuutta vuotta, ennen kuin tämä kaikki on tapahtunut”. — ”Eikö minulle sitten tapahdu mitään?” kysyy eräs, jolle Cazotte ei ole mitään sanonut. ”Teille, Laharpe tapahtuu todellakin sellaista, jota ette ollenkaan uskoisi, jos sen kertoisin!” — ”No mitä, sanokaa!” — ”Teistä tulee kristitty!” — ”Mitä” — ja kaikki purskahtavat naura-

maan jonkun sanoessa: ”Jos alamme odottaa näitä asioita siksi, kunnes Laharpesta tulee kristitty, kuolemme kaikki sitä ennen. Mutta te, Cazotte, ette ole vielä sanoneet itsestänne”. Cazotte sanoo silloin: ”Tunneteko kertomuksen Jerusalemin häviöstä, oletteko lukeneet siitä?” — ”Olemme tietenkin, mutta olettaakaa nyt, ettemme tuota kohtaa tuntisi, puhukaa vain, niin kuin emme sitä tuntisi”. — ”Jos muistatte, kerrotaan siinä, että Jerusalemin hävityksen aikana eräs ihminen kulki pitkin Jerusalemin muureja 7:nä päivänä peräkkäin ja huusi ja valitti: ”Voi sinua Jerusalemi — ja voi itseäni!” Ja seitsemäntenä päivänä hänen näin huutaessaan tuli vihollisen heittokoneesta kivi, joka murskasi hänet kuoliaaksi!” Näin sanottuaan Cazotte nousi ja lähti pois, ja muutkin vieraat tahtomattaan kauhistuneina hetken kuluttua poistuivat. Ja me näemme historiasta, että kaikille näille henkilöille — myös niille, joille Cazotte oli ennustanut kuoleman — kävi aivan niin, kuin hän oli ennustanut. Ja hänet itsensäkin, koska hän aivan pelottomasti ja avoimesti suoraan asettui vallankumousta vastaan eikä hyväksynyt vallankumouksen suorittamia rikollisia tekoja, vallankumoukselliset virkamiehet ottivat kiinni vuonna 1792. Silloin hän joutui vankilaan ja tuomittiin kuolemaan, mutta hänen tyttärensä pelasti hänet tarjoutumalla kuolemaan hänen puolestaan. Ja hän onnistui pelastumaan, koska tyttärellä ei ollut aatelista nimeä. Tytär saattoi olla niin veljellinen, että voi ottaa isän pois vankilasta. Mutta silloin Cazotte sanoi: ”Kohtalooan ei voi välttää; kolmen päivän perästä minut kuitenkin vangitaan!” Ja tapahtui niin, että kolmantena päivänä otettiin hänet uudelleen kiinni ja vietiin tuomioistuimen eteen. — Kummallista kyllä, tuomarit olivat tuossa istunnossa erinomaisen kohteliaita Cazottelle. Se pöytäkirja, joka pidettiin tuossa istunnossa on hyvin merkillinen. Siinä mainitaan tuomarien mm. sanoneen: ”Kuinka te, joka koko elämänne ajan olette elänyt niin kuin hyveellisen miehen tuleekin elää, kuinka vanhoina päivinänne menette sitten vastustamaan vallankumousta. — Ja Cazotten mainitaan vastanneen yhtä kohteliaasti. — Sitten hänet mestattiin, ja niin täyttyi se minkä hän oli ennustanut.

Lopuksi kerron vielä eräästä henkilöstä, jonka nimi on kaikille tunnettu. Hän oli oikeastaan eräs sen ajan kaikkein salaperäisim-

mistä henkilöistä — Saint Germainin rinnalla. Ja se, mikä etenkin kiinnittää meikälaisten teosofien, vapaamuurarien ym. mieltä on, että hän sanoi itsestään: ”Minä olen tullut maailmaan laskemaan peruskiven uudelle totuuden temppelille ja samalla sille vanhalle temppelille, jonka Temppeliherrat tahtovat rakentaa ja joka silloin hävitettiin. Minä olen tullut aloittamaan uudestaan sitä työtä”. Gagliostro painatti Lontoossa kiertokirjeen, jossa hän kutsui määrättynä päivänä koolle kaikki todelliset vapaamuurarit laskemaan peruskiven uudelle ihmiskunnan temppelille. — Tahdon kertoa tässä kesken esitystä erään tapahtuman, joka tapahtui Pariisissa ennen vallankumousta.

Vuonna 1785 Gagliostro tuli Pariisiin ja viipyi siellä jonkin aikaa. Hänen edellään oli jo kulkenut huhu ja maine. Hän oli kuuluisa ja tunnettu ympäri Eurooppaa. Heti kun hän tuli Pariisiin hän sai köyhät ihmiset puolelleen.

Häntä sanotaankin ”köyhien isäksi” sen tähden, että hänen kukkaronsa oli aina auki: hän auttoi kaikkia puutteenalaisia ja kärsiviä. Hän tuli köyhien rakastamaksi Pariisissa, niin kuin hän oli ollut kaikkialla, missä hän vain oli liikkunut.

Pariisissa hän sitten ilmoitti asiasta tuttavilleen ja heidän kauttaan levisi huhu, että hän oli tullut uudistamaan koko vapaamuurariuden; hänellä oli salaista tietoa vanhoista mysteereistä. Hän on tutustunut Egyptin mysteereihin ja tietää niitä asioita; hän tahtoo tuoda sitä valoa Eurooppaan, mitä vanhat mysteeriot voivat antaa, tuoda sitä vapaamuurareille nyt sillä tavoin, että hän perustaa uuden egyptiläisen riituksen. Ja siihen looshiin hän tahtoo ottaa vastaan ne, jotka tahtovat tulla siihen vihityiksi. Vanhojen traditioiden ylläpitäjänä hän myöskin avaa ovet naisillekin. — Sen tähden tässä hänen egyptiläisessä Tiituksessaan, jonka suurmestari hän oli, otettiin naisiakin vastaan.

Sitten maaliskuun 20 päivänä 1785 oli suuri, ihmeellinen looshikokous Gagliostron hotellissa Pariisissa. Hän oli suurin rahallisin uhrauksin koristanut suuren kokoussalin ja laitattanut siihen kai-

kenmoisia ihmeellisyyksiä, niin että se looshikokous oli kerrassaan ihmeellinen. Siinä kokouksessa otettiin paljon naisia vastaan veljeskuntaan, ja suurmestarittareksi vihittiin prinsessa Lamballe. Te tiedätte, että hän on hyvin tunnettu historiasta. Hän oli Marie Antoinetten ystävätär ja hän oli naimisissa prinssin kanssa. Hän oli hyvin tunnettu ja kuuluisa puhtaudestaan ja naisellisesta täydellisyydestään. — Hänethän murhattiin sitten vallankumouksen aikana. Hän istui ensin vankina kuningattaren kanssa temppeliherrain vanhassa temppelissä, mutta sitten joku pelasti hänet. Hänet tuotiin ulos ja kuljetettiin katuja pitkin, mutta erään kadun kulmassa jotkut tunsivat hänet, ja kansa repi raivoissaan hänet palasiksi ja hänen päänsä leikattiin irti. Maaliskuussa vuonna 1785 hänet oli vihitty suurmestarittareksi Egyptiläiseen riitukseen Gagliostron luona. Silloin oli Pariisissa jo naisiakin hyvin paljon vapaamuurareina.

Ranskassa oli jo tätä ennen 10.000 vapaamuuraria, ja he tulivat vähän kateellisiksi, kun Gagliostro ilmoitti, että hänellä on tietoa ja hän voi vihkiä heidät tuntemattomiin salaisuuksiin. Silloin vapaamuurarit rupesivat ihmetellen kuiskimaan — etenkin kaikki oppineet ja tiedemiehet, jotka kuuluivat vapaamuurareihin — että tuohan merkitsee sitä, että meidän olisi otettava selvää, mitä vapaamuurarius oikeastaan on, mistä se on saanut alkunsa ja mistä johtuu, että nyt puhutaan joistakin salaperäisistä tiedoista sen yhteydessä. Mehän olemme suhtautuneet siihen aivan toisin!” — Gagliostron esiintyminen herätti tuollaista kohua vapaamuurareiden keskuudessa, ja he päättivät: ”Pidetään kokous ja pyydetään Gagliostro mukaan siihen kokoukseen; siinä hän saa esittää meille asiat”. — Ja toukokuun 10 päivänä 1785 määräsivät vapaamuurarit pidettäväksi konventin, johon kokoontui kuuluisimpia miehiä Ranskasta. Myöskin Gagliostro oli kutsuttu ja saapui sinne. Kokouksen puheenjohtajana oli eräs tiedemies St. Martin, joka on tunnettu historioitsija ja vanhojen aasialaisten uskontojen tuntija, siis orientalisti, ja muutenkin taipuvainen uskomaan yliaistisiin asioihin. Kokouksessa Gagliostro, jolla oli itämaalaisen miehen hieno käytös, voitti heti esiintymisellään kaikkien sydämet puolelleen. — Ensin keskusteltiin asioista, jotka voivat orientalisteja kiinnostaa, ja nyt kuullessaan, kuinka Gagliostro todella oli käynyt itämailla, käynyt Persiassa,

Arabiassa ja muualla, niin että hänen tietonsa niistä oli kerrassaan pätevää, kaikki tutkittuja asioita, niin tämä tiedemies Saint Martin oli onnellinen sillä hän tunsi, että tässä on mies, jolla on todellista tietoa. Kaikki toisetkin läsnäolijat olivat Gagliostrolle kiitollisia. Sitten St. Martin sanoi ”Te sanotte, herra kreivi, että vapaamuurariudesta on kadonnut kaikki sen alkuperäinen tieto, ja että teillä on sellaista tietoa. Voisimmeko siitä kuulla?” Gagliostro tuli ensin aivan kylmäksi, luoksepääsemättömäksi, mutta vastasi sitten: ”Niin, voin ehkä täällä puhua vapaasti?” Sitten hän jatkaa: ”Onhan se totta. Minä en tiedä, keneltä olette sen kuulleet, en ole sitä ennen julkisesti esittänyt, mutta totta on, että minun mielestäni vapaamuurarius on nykyisellään hyvin mitätön. Se on kadottanut alkuperäisen tietonsa ja henkensä. Ja totta on myöskin, että minä olen tullut itämailta, egyptiläisistä mysteereistä tuomaan tietoja, joita ei vapaamuurareilla ole. Ajatelkaa esimerkiksi sitäkin, että te puhutte Suuresta Maailman Arkkitehdistä. Egyptiläiseltä kannalta tämä on huonosti valittu nimitys. Jos ajattelette Jumalaa, jumaluutta, ei tuo nimitys sovi. Te ymmärrätte, että se tarkoittaa itse Jumalaa, jumalasta elämää, mutta ei korkeinta Jumalaa voi M.S.A:ksi nimittää. Tiedättekö, kuinka vanhassa Egyptissä määritellään iänkaikkisuus ja äärettömyys. Me sanomme sitä Ruusu-Ristiksi. Ruusu kuvasi siellä ympyrän kehää ja risti ilmennyksen kaksinaisuutta, henkeä ja ainetta. Risti kuvasi äärettömyyttä sen tähden, että kun piirrätte ristin, voitte pidentää sen sakaroita äärettömiin. Risti kuvaa siis äärettömyyttä, ikuisuutta. Sen keskellä on ympyrä, ruusu; se kuvaa ilmennyttä elämää, se kuvaa ikuisuutta ilmenneenä tuona kehänä. Sillä se on rajoitettu, samalla kuin se on ääretön. Se oli meillä vanhassa Egyptissä jumaluuden ja sen ilmennyksen symboli. Näin me 6.000 vuotta sitten Egyptissä kuvasimme Ruusu-Ristiä. Meillä oli muitakin symboleja tämän Ruusu-Ristin yhteydessä. Meillä oli tässä ristissä nuo pyhät kirjaimet I N R I, jotka te olette panneet Jeesus Natsaretilaisen ristiin ja jotka teidän mielestänne merkitsevät: ”Jesus Natsarenius Rex Judeanus”. (Judeorum?) (Jeesus Natsaretilainen Juutalaisten Kuningas). Me vanhassa Egyptissä ymmärsimme toisin; pyhällä kielellä nämä 4 kirjainta saavat salaperäisen sisällön: tämä ensimmäinen kirjain I kuvaa jumalallista aktiivista luovaa voimaa, jota ilman ei mikään ilmennys voi tapahtua, ja

kirjain N kuvaa ikuista substanssia aineellisuutta, jota ilman ei mikään voi myöskään ilmetä. Ja nämä kaksi, luova voima ja ikuinen substanssi, ovat salaperäisen Jumalan kaksi ilmennystapaa. Kirjain R, kolmas, kuvaa näiden molempien yhteistä toimintaa, joka näkyy alati muuttuvissa muodoissa; ja viimeinen kirjain I kuvaa uudelleen tuota salaperäistä jumalallista luovaa voimaa, joka aina palaa itseensä ja aina tulee uudestaan esiin; jumaluuteen ja siitä ulos, aloittaa ja lopettaa. Me emme asettaneet näitä kirjaimia näkyviin, vaan laadimme sfinksin siihen Ruusu-Ristiin sillä tavoin, että jaoin tuon ympyrän neljään osaan ja kirjainten I N R I:n asemasta asetimme näkyviin ihmisen, härän, leijonan ja kotkan kuvat. Nämä neljä, joista sfinksi koostuu, asetimme tähän Ruusu-Ristiin. Siinä oli koko meidän vanha egyptiläinen ruusu-risti-symbolimme, joka kätkee hyvin paljon salaisuuksia”.

Kaikki olivat sangen innostuneita ja uteliaita. Tämä kaikki oli heistä hyvin kiintoisaa. ”Mutta”, sanoi joku oppineista herroista, ”jos Teillä on sellaista viisautta, niin ettekö sitä myös meille todistaisi jollakin tavoin, antamalla jonkin konkreettisen todistuksen siitä, että Teillä on sellaista viisautta ja kykyä”.

Gagliostro sanoi silloin: ”Voin sen kyllä tehdä, jos pyhästi lupaatte ja vannotte, että pidätte kaiken kuulemanne salassa”. Ja kaikki lupasivat: ”Me vannomme sen”. ”Olkoon niin”, sanoi Gagliostro, ”sitten minä ennustan tulevista ajoista ja näytän, millä tavoin ennustetaan”.

Hän otti aluksi jonkin historiasta tunnetun nimen ja näytti, miten hän ennustaa. — Hän asetti jonkin kysymyksen — tai jos ennustus koski jotakin henkilöä, sen henkilön nimen arvonimiseen — kaikki kirjaimet erikseen ympyräviivalle sekaisin. Hän otti esimerkiksi Ludvig XVI:n nimen ja kirjoitti sen tällä tavalla: ”Lois sez roi (?) de France”, otti sitten kaikki kirjaimet erikseen ja asetti ne ympyrään miten tahansa. Sitten hän sanoi: ”Nyt katselen ja annan sisäisen kykyne vaikuttaa ajatukseeni ja silmääni, niin että näen, mitä muuta tulee noista samoista kirjaimista, ja sitten luen sen”. Ja hän otti lukuisia esimerkkejä vanhasta historiasta.

Kaikki olivat hyvin hämmästyneitä. He saivat myös tehdä kysymyksiä. Kysymys kirjoitettiin mainitulla tavalla paperille, ja Gagliostro katseli sitä ja sanoi lauseen, joka muodostui samoista kirjaimista. Sitten hän ryhtyi ennustamaan tulevaisuutta.

Hän ennusti Ranskan vallankumouksen, Ludvig XVI:n kuoleman mestauslavalla; ennusti kardinaali De Rohan'ille vaikeuksia, ennusti kaikenlaisia asioita. Kaikenlaisiin kysymyksiin, mitä siellä vain asetettiin, tuli vastaus, ja jokainen saattoi nähdä, että käytettiin vain samoja kirjaimia, mitä kysymys sisälsi. Joskus saattoi joitakin kirjaimia jäädä käyttämättä, mutta silloin niistäkin tuli latinankielinen oraakkelilause.

Kaikki olivat kauhuissaan, kun saivat kuulla synkkiä asioita, ja joku kysyi: ”Mutta kuinka Ranskan vallankumous päättyy”? — Oli jo saatu kuulla, kuinka kuninkaan käy ja paljon muuta sellaista; oli ollut jo pitkä sarja ennustuksia ja esimerkkejä. — Gagliostro sanoi: ”Meidän ei tarvitse muuta kuin ajatella Ranskan vallankumousta ja kirjoittaa se näin: ‘Revolution francaise’. — Hän katsoo sitä vähän aikaa ja sanoo: ”Noista kirjaimista muodostuu vastaus. Niin, katsokaa — näin minä näen: ‘Un cerse vote la fineira’, samat kirjaimet”. (Suomeksi: ‘Äänestyksellä valittu korsikalainen sen lopettaa’.) — Sitten kysyttiin, osaisiko Gagliostro sanoa, kuka sellainen korsikalainen on, ja siihen saatiin vastaukseksi nimikin: ‘Napoleon Buonabarte’. — Tämä oli lyhyt esimerkki siitä, kuinka vastaus Gagliostron ennustustavassa tulee itse kysymyksestä.

Nyt jos tahdotte tutustua tuloksiin, jotka tällä samalla menettelytavalla on saatu täällä Suomessa, niin lukekaa Tietäjän marraskuun n:o 1914. Siinä minä kerron, kuinka eräänä iltana lokakuussa sain sellaisen leikillisen profeetallisen puuskan, että ajattelin: ”Minäpä koetan vanhaa kabbalistista ennustustapaa”. Ja sitten kerron, kuinka koetan esimerkiksi seuraavaa: ‘Omatunto, teosofinen aikakauslehti’: Sitten käytin tuota menettelyä ja kun katselin vähän aikaa, niin itsestään muodostui, ilmeni eteeni: ‘Luovu koko nimestä, valitse toinen’. 2 a - kirjainta jäi jäljelle, ja niistä muodostui latinankielinen lause: ‘Adeptum adopta’. — ‘Omatunto’ ei ollut nimenä kuin 3

vuotta, ja sitten muodostui lehden nimeksi Tietäjä’, juuri niinkuin tuo latinankielinen lause sanoi: ”omaksu tietäjä”. Oli muitakin esimerkkejä ja niistä oli eräs, jolla oli jonkinlaista mielenkiintoa. Minä ajattelin sotaa ja kirjoitin ensin: ‘Wilhelm toinen, Saksan keisari’ ja luin siitä jotakin, mutta kauhistuin heti hieman, että on epäkohteliasta ajatella suomeksi, kun kysymyksessä on toisen maan keisari: täytyy tehdä se hänen omalla kielellään ja kirjoittaa se näin: ‘Wilhelm der zweite, Kaiser von Deutschland’. Sitten rupesin katselemaan niitä kirjaimia ja muutamassa minuutissa muodostuu monta lausetta. Ensiksi tulee lause hänen luonteestaan, ja silloin ei jäänyt kuin 3 kirjainta jäljelle: ‘Miksi minun tulee kärsiä, käteni kuihtuu’. Sitten tulee lause: ‘Katso kurja maailma, kunnia sinulle kuoleman sepeleessä’. Ja sitten tulee: ‘Ihannekansa, rautainen mahti maailmassa’. Ja sitten, kun vielä katselen ja ajattelen enemmän kohtaloa kuin luonnetta, tulee: ‘Kansa, maa, koti, maailma, ne minä tulen murtamaan ja hajoittamaan’. Ja vielä: ‘Nöyryyttä täynnä on todellakin sinun loppusi, niin kuin kosto’. — Tunsin itsekseni, että tämä on hyvin huonoa. Ajattelin, että se tarkoittaa sitä, että keisari ei tule kuolemaan itse kaikessa tässä mullistuksessa, mutta karkotetaan pois maasta ja elää vieraalla maalla.

Nyt tahtoisin niille, jotka haluaisivat pientä okkultista harjoitusta, antaa sellaisen neuvon, että tällä tavalla vähän harjoittaisivat semmoista intuitiota, aavistuskykyä. Se on hyvin vaaratonta ja se tapahtuu — ei niin, että näin kirjoittaa kirjaimet ja sitten katselee: se on hieman vaikeampaa, siinä tarvitaan ehkä enemmän selvänäköisyyttä — siten, että valmistaa itselleen pienet kortin pahvista ja hyvästä paperista ja kirjoittaa jokaiseen yhden kirjaimen. (Täytyy kyllä olla jokaista kirjainta useampia, ehkä 10 kpl kutakin. Kokeumus sitten näyttää, mitä kirjaimia tarvitaan enemmän, mitä vähemmän). Sitten asettaa jonkin kysymyksen: kysyy esimerkiksi jotakin tapahtumaa tai asiaa, joka on ennestään selvä, tai ottaa oman nimensä — tai jonkun toisen nimen kaikkine arvonimineen ja titteleineen — ja noukkii pakasta kaikki vastaavat kirjaimet, sekoittaa ne ja asettaa jollakin lailla piiriin. Kun kaikki on valmiina, antaa katseensa harhailta noiden korttien yli ja muodostaa sanoja. Ja kun muodostuu jokin sana, niin poimii ne pois piiristä ja asettaa

siihen vierelle jatkaen samalla tavalla loppuun asti. Jos huomaa, että se pysähtyy — ei muodostu enää sanoja, vaikka on paljon kirjaimia jäljellä —, niin asettaa kaiken uudelleen. — Sillä tavalla jokainen voi saada selville, onko hänellä profeetallisia kykyjä.

SELVÄNÄKIJÄN VAIKEUDET

Selvänäkijöistä olemme kyllä kuulleet puhuttavan ja monet meistä ovat myöskin heitä tavanneet. Monella meistä voi myöskin olla omakohtaista kokemusta selvänäöstä, mutta harvassa lienee niitä, jotka ovat tavanneet sellaisia selvänäkijöitä, jotka näkevät asioita ja ihmisiä värillisinä. Viime- ja sitä edellisellä kerralla puhuimme siitä, että ensimmäinen askel todelliseen selvänäköön vie värien näkemiseen. Sillä tarkoitamme silloin ensimmäistä askelta toisen eli näkymättömän maailman näkemiseen, joka ei ole nyt vielä mikään tavallinen asia, sillä todellinen selvänäkö vie ihmisen tietoiseen ja samalla objektiiviseen yhteyteen näkymättömän todellisuuden ja näkymättömän maailman kanssa. Tähän palaamme esityksemme lopulla. Se selvänäkö, jonka me kaikki tunnemme, ei koske yleensä näkymätöntä maailmaa, vaan enimmäkseen tämän näkyvän maailman muotoja, sen ulkopiirteitä ja sen tuttuja värejä. Selvänäkevä havaitseminen tapahtuu ajasta ja paikasta riippumatta, kuinka sanoisin, ajan ja paikan yläpuolella. Toisin sanoen selvänäkevä ihminen näkee jotakin, joka tapahtuu tässä näkyvässä maailmassa jossakin muualla kuin missä hän itse on ja jota olisi mahdoton nähdä fyysisesti. Selvänäkijä voi nähdä mitä esimerkiksi tapahtuu toisessa kaupungissa ja toisessa maassa taikka sitten hän voi nähdä jotakin, joka tulee tapahtumaan, joka ei vielä ole tapahtunut tässä näkyvässä maailmassa. Tämähän on ns. profeetallista selvänäköä. Tällainenkin selvänäkö, joka näkee jotakin, joka on tapahtunut ennen, taikka joka tulee tulevaisuudessa tapahtumaan ja on siis ajasta riippumaton, ajan yläpuolella, taikka sitten selvänäkö, joka on paikasta riippumaton, on verraten tavallinen. Siitä monella ihmisellä on epäilemättä kokemusta. Hän voi nähdä jotakin, joka tulee tapahtumaan, ja muutamat ihmiset ovat niin herkkiä, että he miltei yhtämittaa näkevät etukäteen sellaista, joka tulee tapahtumaan. Tämä näkeminen, koska se on herkkyydestä riippuva ja koska se on sielullista eikä tapahdu fyysisissä aivoissa, tapahtuu sen tähden useimmiten yöllä ihmisen nukkuessa. Silloin, kun ihminen nukkuu ja on vapaa tästä fyysisestä ruumiista, sen aisteista, ainakin suurimmaksi osaksi, silloin hän on sielullisesti herkempi

vastaanottamaan sielullisia vaikutuksia eli vaikutuksia näkymättömästä maailmasta tai sitten vaikutuksia, jotka kulkevat näkymättömän maailman kautta, vaikkakin ne tulevat tästä näkyvästä maailmasta.

Tämänhän ei pitäisi nykyaikaisia ihmisiä hämmästyttää, koska meillä on radioita, jotka välittävät yhteyttä jonkin kaukaisen paikan kanssa. Se välittää ääniä, eikä kuitenkaan ole mitään näkyvää yhteyttä lähettimen ja vastaanottimen välillä. Se tapahtuu näkymättömässä maailmassa. Eetterissä se epäilemättä tapahtuu ja sitten väreily muuttuu ilmapäreilyksi, niin että me sen kuulemme. Nythän parhaillaan kokeillaan ns. televisiota, kaukonäkemistä, koneellisesti. Muistaakseni luin jostakin, että Lontoon ja Kööpenhaminan välillä on tehty yrityksiä. On nähty Kööpenhaminassa, mitä Lontoossa on näytetty samassa silmänräpäyksessä. Näin on meillä koneellinen selvänäkökin pian todellisuus. (Huom. esitelmä pidetty v. 1932) Nykyaikaisissa keksinnöissä on sellaisia todellisuuksia, jotka avaavat meidän ymmärrystämme ja tajuntaamme, niin että me voimme käsittää asioita, jotka ennen ovat olleet ylen salaperäisiä ja yliluonnollisia. Sen tähden ei meitä saata hämmästyttää, että ihminen, joka on sielullisesti ja fyysisesti herkemmin rakennettu, voi olla sekä lähettäjän että vastaanottajan asemassa. Jos kaksi ihmistä on sympaattisessa suhteessa keskenään, eli viritetty samalle aaltopituudelle, niin he voivat saada telepaattisia vaikutuksia toisiltaan. Kaikki ihmiset ovat aina puhuneet siitä, että esimerkiksi aviopuolisot, jotka ovat kauan eläneet yhdessä, viritäytyvät niin yhteen, että tietävät mitä toinen ajattelee tai tuntee. On selvää, että yöllä, jolloin ihminen nukkuu ja on erillään tästä fyysisestä ruumiista, hän voi nähdä vielä paremmin, saada vielä herkemmin tietoa jostakin asiasta, joka tulee tapahtumaan tai joka parhaillaan tapahtuu muualla. Tällaisia esimerkkejä meillä on paljon kirjallisuudessa ja luulena, että melkein jokaisella ihmisellä on sellaisia omakohtaisiakin kokemuksia.

Harvinaisempia ovat ehkä sellaiset tapaukset, jolloin näemme jotakin päivällä päivätaajunnassa. Muistan kuinka v. 1917 syksyllä näin kerran sellaisen näyn aivan päivätaajunnassa. Ajoin Helsinkiin

hevosella Pakinkylästä ja tulin sitten Eläintarhan kohdalle. Katselin kaupunkia ja ihmeekseni näin silloin, että työväentalon torni kaatui. Ihmettelin kovin, mitä tuokin nyt oli. Mitähän nyt tulee tapahtumaan, ajattelin. Kun sitten tarkemmin katselin, huomasin, että torni oli taas paikallaan. En silloin ajatellut sitä sen enempää, mutta kerroin kuitenkin kaupunkiin tultuani niille, joiden luo menin, mitä olin nähnyt. He kirjoittivat muistiin tuon näyn, ja sitten kun veljes-sota tuli seuraavana keväänä, niin torni todella kaatui. Tuollaisia tapauksia, jotka sattuvat päivällä ja täydessä päivätajunnassa, on kai luultavasti harvemmassa, mutta monella ihmisellä on niitäkin. Muistan tässä vielä erään tapauksen, jonka ranskalainen professori Richet kertoo. Hän on kuuluisa tiedemies ja tutkija. Professori Richet tapasi vuonna 1913 erään tuttavansa, kuuluisan lääkärin, tohtori Tardieun, joka oli ollut Richet'n oppilas. He olivat siis vanhastaan tuttuja. Nyt tohtori Tardieu kertoo Richet'elle seuraavaa: ”Vuonna 1869 kävelin kerran Luxemburgin puutarhassa täällä Pariisissa ja silloin tulee vastaan eräs ystäväni Saurel, joka oli etevä matemaatikko ja palveli astronomisessa observatoriossa. Me kävelimme yhdessä puutarhassa ja yhtäkkiä ystäväni Saurel sanoo minulle: Merkillistä, minä näen sinut yhtäkkiä sotilaan vaatteissa ja sinä kuljet ympäri sotilaslakki kädessäsi ja kokoat rahoja ihmisiltä. Tämäpä on hassua. Sitten minä kuulen, että sinä huudat: ‘A Herson, à Sedan!’ Minä olen itse myöskin upseeri, mutta korkeampi upseeri. Minä tulen pian kuolemaan. Minä kuolen kokolailla yhtäkkiä, mutta sinä ehdit kuitenkin tulla kuolinvuoteelleni. Meillä on ollut vaikea sota. Sitten tulee rauha. Mutta noin 40 vuoden kuluttua tulee luultavasti taas hirvuinen sota ja silloin Ranska, joka on saanut kovasti surra tuossa ensimmäisessä sodassa, voittaa. Ranska on sentään aina suuri ja kunniakas. — — — Tähän tapaan kertoo tohtori Tardieu professori Richet'elle Saurel'in puhuneen. Sitten tohtori Tardieu sanoo: ”Kuule, se oli se sota v. 1870, Ranskan sota Saksaa vastaan. Kaikki toteutui, niin kuin ystäväni oli sanonut. Ei ollut vuotta kulunut, kun sota Ranskan ja Saksan välillä alkoi. Minä jouduin palvelemaan Punaisessa Ristissä ja ajatella, minä olin Ostendessa. Siellä minä todella kuljin sotilaslakki kädessäni ja kokosin rahoja ihmisiltä, ja sitten kun menin asemalle ja toverini tulivat minua saattamaan ja kysyivät minne menin, vastasin heille

huutaen mitä Saurel oli minulle vuotta aikaisemmin sanonut: ”A Herson, á Sédan!” Sitten tulin Pariisiin haavoituttuani vähäisen, ja miten ollakaan, niin tuotiin sinne myös ystäväni Saurel, joka oli pahoin haavoittunut. Minä ennätin todella käydä hänen kuolinvuoteellaan. Kaikki toteutui aivan täsmälleen. Nyt vain pelkään, että mitä tulee piakkoin tapahtumaan, kun hän sanoi, että 40 vuotta sodan loputtua tulee uusi sota. Nyt on kulunut 40 vuotta ja aika siis lähestyy.” — — — Näin puhui tohtori Tardieu professori Richet’elle lapulla vuotta 1913. Kirjoitus julkaistiin toukokuussa 1914, kertomus tästä kaikesta, mitä tohtori Tardieu oli puhunut professori Richet’elle ja se oli siis juuri ennen maailmansodan puhkeamista, mikä tapahtui syksyllä 1914.

Tämä on hyvin merkillinen ja ehdottomasti pätevä esimerkki profeetallisesta selvänäöstä. Asioita voi siis nähdä etukäteen. Se, mikä on huomioon otettava tällaisessa selvänäössä on melkein aina, että selvänäkijä näkee jonkin pienen yksityiskohdan jostakin tulevasta tapahtumasta. Se tekee kyllä asian toiselta puolen hieman vaikeaksi; on vaikea etukäteen tietää mistä on kysymys; mutta toiselta puolen se on omiansa herättämään sellaisenkin kysymyksen, että voiko kaikki todella olla noin etukäteen määrätty. — Muistanette myös Nostradamuksen ennustukset. Hän eli 1500-luvulla ja kirjoitti nuo kuuluisat säkeensä. Nämä säkeet ovat erittäin vaikeatajuisia, erittäin ihmeellisiä lukea, ja niistä ei paljon mitään voi tietää etukäteen, mutta perästäpäin kyllä aina huomaa, miten kaikki aivan täsmälleen tapahtuu niiden mukaisesti. Tämä Nostradamushan kertoo mm. Ranskan kuninkaan paosta. Kuningas puettuna harmaaseen pukuun koettaa paeta perheensä kanssa Tuilleriestä, mutta hänet otetaan kiinni Varennesissa. Marien poika on hänet tuntenut. Nostradamus siis mainitsee nimenkin, samoin Marien pojan nimen. Tämä tapahtuu Ranskan vallankumouksen aikana. Ludvig XVI pukeutui maalaiseksi ja pakeni linnastaan eräänä yönä. Häntä seurasivat kuningatar Marie Antoinette ja lapset. He ajoivat vauhuissa pois, mutta Varennessissa heidät otettiin kiinni. Heidät oli nimittäin tuntenut joku postimestarin poika. Tämä oli sellainen traaginen tapahtuma, joka tiedettiin siis jo 260 vuotta ennen. Lääkäri Nostradamus näki sen.

Sitten vielä eräs kuvaava esimerkki. Vuonna 1796 tai 1794 (Nostradamus sanoi kyllä oikean vuosiluvun, minä en sitä nyt oikein varmaan muista) yritetään Ranskassa uutta ajanlaskua. Mutta se ei kestä kauan. Muutaman vuoden kuluttua palataan vanhaan takaisin. Tämäkin sitten tapahtui. Ranskan vallankumous muutti ajanlaskun. Myös muutettiin kuukausien nimet. Kaikki oli niin kovin suuremmoista. Mutta 1800-luvun alussa palattiin takaisin vanhaan kalenteriin. Tämän seikan Nostradamus siis tiesi aivan tarkalleen. Juuri tuona ennustettuna vuonna yritettiin uutta ajanlaskua.

Muistan kuinka v. 1916, maaliskuussa, olin kerran aamulla huoneessani ja mietin kaikenlaisia asioita, kun yhtäkkiä huomasin olevani Pietarissa. Minusta tuntui, että olin Pietarissa Talvipalatsissa. Sehän saattoi olla jokin muukin palatsi, mutta se kuvastui minulle Talvipalatsina. Siellä palatsissa istui keisari Nikolai II ja kaikki kenraalit ja keskustelivat. Minä ajattelin ensin, että piiloudunpa tänne pilarin taakse ja kuuntelen. Minusta tämä Nikolai II oli minulle vanha tuttu; olin tavannut hänet unessa ennen. Ajattelin, etten häiritse nyt heidän töitään. Mutta äkkiä keisari näkee minut, hypähtää ylös, ojentaa kätensä. Minun piti tulla esille ja sitten me yhdessä kävelimme ja puhelimme. Toiset herrat katsoivat minua hyvin pitkään. Keisari sanoi sitten minulle: ”Minä en ole sinua pitkään aikaan nähnyt, ja nyt sinun on sanottava minulle, mitä tahdot Suomelle?” Minä vastasin heti: ”Niinkuin itse hyvin tiedät, niin en muuta pyydä Suomelle kuin itsenäisyyttä.” — — — Suomi on tuleva itsenäiseksi. — — — Tietysti, se on selvä.” sanoi Nikolai II. — ”Olisi kaikkein parasta”, minä sanoin, ”jos se saisi tapahtua vaikka heti”. — ”Ei, se ei vielä voi tapahtua. Vuoden perästä on ensimmäinen mahdollisuus; maaliskuussa 1917 on ensimmäinen mahdollisuus. Silloin voi Suomi päästä itsenäiseksi. Mutta”, hän sanoi, ”se riippuu erinäisistä asianhaaroista.” — Keisari mainitsi nuo asianhaarat minulle. ”Jos nämä ehdot täytetään”, hän sanoi minulle, ”niin joukkoni lähtevät heti pois Suomesta, mutta jos ei ehtojani täytetä, niin jäävät joukot vielä vuodeksi paikoilleen”. Näin keisari puhui minulle ja niinhän se sitten kävi. Se todella toteutui tässä fyysisessä maailmassa. Nuo ehdot olivat juuri erittäin kiintoisia, mutta niistä en voi puhua.

Tällaisesta selvänäöstä on siis paljonkin esimerkkejä. Eiköhän jokaisella ihmisellä ole joitakin kokemuksia tällaisesta ennakkonäöstä. Monet ihmiset ovat ainakin minulle kertoneet kokemuksiaan. He näkevät unissaan, että saavat kirjeen tai näkevät jotakin muuta, joka sitten tapahtuu. Jos siis jotkut ihmiset eivät usko tällaiseen selvänäköön, niin se osoittaa vain, etteivät he ole viitsineet ottaa selvää asioista. He tahtovat mieluummin elää omissa ahdasmielisissä mielipiteissään. He eivät välitä totuudesta. Tällä tavoin melkein toistan professori Richet'en sanoja. Hän nimittäin aina korostaa kirjoituksissaan ja kirjoissaan, että on aivan epätieteellistä epäillä sellaisia asioita kuin selvänäköä ja ajatuksensiirtoa. Ranskalaiset ovatkin todella näyttäneet, että he ovat kuin edelläkävijöitä, sillä Pariisissa on metapsyykkinen instituutti, joka tutkii näitä asioita. Tämän instituutin perustaminen kävi mahdolliseksi siten, että Ranskassa monet tiedemiehet jo vuosikymmeniä ovat tutkineet yliaistisia asioita ja spiritistisiä ilmiöitä. Eräs rikas miljonääri Jean Meyer, liikemies, lahjoitti tällaista perustettavaa instituuttia varten suuren talon Pariisissa. Siinä talossa on laboratorio ja useita luentosaleja sekä asuntoja. Tämä miljonääri lahjoitti paitsi ison talon myös riittävän summan rahaa, jonka korot riittävät talon ylläpitämiseen. Sitten hän vielä lisäsi myöhemmin tähän pääomaan monia miljoonia. Tämä instituutti on siis varmalla pohjalla oleva laitos. Huomattavaa on myös, että Ranskan hallitus on ottanut tämän laitoksen suojelukseensa, niin että sillä on tieteellisessä maailmassa sama asema kuin yliopistolla. Se on virallinen, valtion suojeluksen alainen laitos ja sen työntekijät suorittavat työtä, joka on jo sinään leimattu tieteelliseksi. Lääkäreitä on ollut siinä laitoksessa johdossa. Tällä hetkellä on tohtori Osty johdossa. Ranska on täten todella kulkenut edellä muita maita. Pariisi on aina nimittänyt itseään ”la ville lumière”, valon kaupungiksi.

Koska ihminen on taipuvainen näkemään omilla silmälaseillaan, mitä hän näkee selvänäkevästi, koska hän heittää oman persoonallisen ekvaationsa kaiken yli, niin ymmärrämme, että selvänäköä olisi miltei mahdoton tutkia, jos se rajoittuisi ainostaan siihen, että näemme värejä ja näemme toiseen maailmaan. Mutta kun tämä selvänäkö koskee myös näkyvää maailmaa, niin ne saamme siitä

hyviä todistuksia; me voimme ymmärtää ja meidän täytyy tunnustaa, että se on jotakin selvänäköä. Nämä väriasiat ovat sitten paljon vaikeampia.

Muistan mitä näin kuullessani ensimmäisen kerran Mrs. Annie Besantin puhuvan. Se tapahtui Tukholmassa syksyllä 1904. Minä istuin siellä ensimmäisellä rivillä ja kuuntelin. Katselin häntä hyvin tarkkaan. Silloin minä sen yhtäkkiä huomasin. Ei se ollut mielestäni yhtäkkiä tapahtunut, mutta se oli kuin olisin huomannut jotakin mikä oli ja jonka olin tiennyt, vaikka en silmilläni ollut sitä havainnut. Minä huomasin äkkiä, että nyt tämä puhuja on kullan värisessä valossa. Suuri kullinvärinen valo ympäröi häntä ja hän itse ruumiillisena olentona kävi läpinäkyväksi. Se kultainen väri oli kuin pääasia. Hänen ruumiillinen olemuksensa oli kuin harvempaa ainetta. Se oli läpinäkyvä. Kuitenkaan emme voi tuota kultaista väriä verrata minkäänlaiseen massaan tässä näkyvässä maailmassa. Ei se ollut esimerkiksi ollenkaan sellaista kuin kultaraha. Se oli kuin elävää kultaa, elävää tulta, kullan väristä elämää, joka väräili. Tämä kulta tunki fyysisen olemuksen läpi, niin että se tuntui aivan hataralta. Minä en ollut tuollaista ennen havainnut, niin että olin kovin kiinnostunut. Kuitenkin kuuntelin tarkkaavaisesti hänen puhettaan. Mrs. Besant on ehkä maailman loistavin puhuja ja oli todella suurenmoista kuunnella häntä. Ei edes tämä ilmiö voinut vetää huomiotani niin puoleensa, etten olisi kuullut hänen puhettaan. Esitelmän jälkeen tulin jutelleeksi erään teosofin kanssa, joka oli mediumi ja selvänäkevä ihminen. Mainitsin hänelle mitä olin nähnyt ja kysyin mitä hän siitä arveli, oliko hän nähnyt samaa. — ”Kyllä minä näin sen samalla tavoin, mutta minä näin vielä, että tuosta kultaisesta väristä aivan kuin säteitä, lähti aivan kuin kultainen silta suoraan kauas Himalajalle, sinne Mestarien veljeskuntaan, sinne lumien valtakuntaan.” — — Minä en silloin osannut ajatella sinne enkä tänne; en osannut oikein arvostella, mutta ajattelin vain, että sellaista se on kun on selvänäkijä. Mutta myöhemmin ajattelin kyllä, että saattoihan se olla tietenkin aivan oikein, mitä hän näki, ja tietenkin hän sen näki, mutta sittenkään sen ei tarvinnut olla muuta kuin symbolia. Se kuvasi jotakin. Se oli kuin symboli jostakin. Se saattoi olla symbolia siitä, mitä tämä etevä näkijä itse

ajatteli, kuinka hän itse ymmärsi Mrs. Besantia. Muistan, miten minua hiukan hämmästytti juuri tuo, että hän sanoi tuon kultaisen sillan menevän suoraan Himalajalle, Veljeskunnan luo. Sain silloin sellaisen kuvan, että siellä ne nyt kulkevat lumessa nuo mestarit. Ehkä tuolla näkijälläkin oli jonkinlainen hämähä kuva, että mestarit käyskentelivät siellä Himalajalla lumen keskellä, ja se tuli symbolisesti tuohon hänen näkemykseensä. Tietenkin hän joka tapauksessa ajatteli, että Mrs. Besant oli suhteessa ainakin johonkuhun mestariin siellä Himalajalla. Tämä oli erittäin opettavainen tapaus minulle, koska jäin sitä sitten myöhemmin miettimään. Ei mestareilla tietenkään ollut noin vain säteileviä siltoja ja lankoja, jotka olisivat kulkeneet Mrs. Besantiin. Tämä näkijä tietenkin itse heijasti noita kuvia, koska hän tunsi, että Mrs. Besantilla oli yhteys mestareihin. Sentähden jos oletetaan, että minä en olisi tyytynyt vain näkemään sitä mitä todella näin, niin kuka ties olisin minäkin saanut juuri tuollaisia kuvia. Tämä on sangen opettavaa, otammepa tuon esimerkin miltä kannalta tahansa. En minä tosin voi taata, kuinka sen kysymyksessä olevan näkijän laita oikein oli, mutta joka tapauksessa tämä sopii esimerkiksi sillä tavoin kuin minä sen tulkitsen, sillä se on esimerkki siitä, että me voimme nähdä toiseen maailmaan. Silloin kun me näemme toiseen maailmaan, on aivan erikoisen tärkeätä, että emme sekoita siihen mitään omia ajatuksiamme, ei mitään omia ennakkoluulojamme, ennakkokäsityksiämme, sillä silloin se mitä näemme, heti tulee sekavaksi ja siihen liittyy meidän omia ajatuksiamme heijastuneena. Siinä on se hirmuinen vaikeus selvänäkijällä, joka siis näkee tuollaisia asioita, jotka eivät koske tätä näkyvää elämää, että hän helposti sekoittaa joukkoon omia ennakkoluulojaan. — Jokainenhan tietää millainen pöytä on. Me emme sekoita siihen mitään elävän leijonan jalkoja tai kilpikonnan jalkoja, jotta pöytä kävelisi. Kaikki on hyvin, kun näemme tämän näkyvän maailman asioita, mutta niin pian kuin näkymme koskevat näkymätöntä maailmaa, siis asioita, jotka eivät ole meille aivan tuttuja, niin mielellämme heitämme niiden yli harson, oman ajatuskuvamme, jonka olemme tuoneet mukaan tästä aivotajunnasta. Nämä meidän aivomme ovat luonnostaan asennoituneet tähän näkyvään maailmaan. Ne ovat täynnä tämän maailman kuvia. Sen tähden ei mikään ole niin vaikeaa kuin tutkia toista

maailmaa, näkymätöntä maailmaa ja näkymätöntä todellisuutta selvänäkevästi. Se on erikoisen vaikeata ja siihen tarvitaan ensimmäisenä ehtona, että ihminen on niin puhdistanut oman persoonansa, että hän ei ole enää sen ekvaation alainen, ei ole enää riippuva omasta persoonallisuudestaan. Hänen täytyy voida siitä irtautua ja nousta sen yläpuolelle. Ainoastaan sillä tavoin hän voi tempaista itsensä irti omasta itsestään. Ainoastaan sillä tavoin hän voi onnistua näkemyksissään näkymättömässä maailmassa.

On luonnollista, että kun ihminen huomaa itsessään joitakin selvänäön oireita, hän ajattelee: Täytyy voida ottaa selvää asioista. — Mutta kyllä hän pian huomaa, että on liian ala-arvoista ja sopimatonta ottaa selvää joutavista asioista. Jos joku yrittää sitä, niin pian häneltä katoaa koko kyky. Jos hän koettaa ottaa selvää fyysisistä asioista, niin hän heti riistää omat kykynsä, hän heti heittää kuin sumua niiden yli. Hän saattaa ottaa selvää esimerkiksi jostakin kadonneesta esineestä taikka jonkun toisen ihmisen tulevasta sulhasesta taikka jostakin muusta sellaisesta turhanpäiväisestä asiasta — ne voivat tietenkin olla yksityisen ihmisen elämässä tärkeitä asioita, mutta selvänäön kannalta ne ovat turhanpäiväisiä. Mutta jos hän ei rajoitu sellaiseen, niin silloin hän voi kehittää kykyään sillä tavoin, että hän voi ottaa selvää toisenlaisista, hyvin tärkeistä asioista.

Aikaisemmin mainitsin, että selvänäkijöitä voisi erikoisesti kiinnostaa ja kiihottaa tässä kristikunnassa, selvyyteen pääseminen siitä mikä on kristinuskon alku ja millainen oli Jeesus Kristuksen persoonallisuus. Eihän sen jalompaa oikeastaan voisi ajatellakaan. Jos ihminen on totuudenetsijä, niin tietenkin hän tahtoo ottaa selvän juuri siitä. Onhan se paljon tärkeämpää kuin jos hän ottaisi selvää omasta tai jonkun muun ihmisen kuolinhetkestä. Tällainen yleisinhimillinen kysymys kuin, ”mikä on kristinuskon alkuperä” on paljon tärkeämpi. Huomaammekin, että selvänäkijät mielellään lähtevät juuri sellaisia asioita tutkimaan, koska selvänäkö on riippumaton aisteista ja voi mennä ajassa taaksepäin.

Kun lähdetään tutkimaan jotakin tuollaista menneisyyden asiaa näkymättömästä maailmasta päin, lukemaan akaashisia aikakirjoja, luonnon muistia, niin useimmiten ei oteta lukuun, eikä muisteta, että näkymättömässä maailmassa ovat värit ensimmäisenä avaimena. Ne ovat ikään kuin ne Pietarin avaimet, jotka avaavat ovet näkymättömään maailmaan. Jos ei ymmärrä värejä, jos ei osaa mennä värien sieluun, värien sisään, tiedä niiden henkeä objektiivisesti, niin näkymätön maailma ei ole avoinna. Näkymätön maailma, samoin siis akaashiset aikakirjat ovat meille avoinna juuri siinä määrin kuin me osaamme asettaa itsemme kontaktiin näkymättömän maailman värien kanssa, siinä määrin kuin me osaamme eläytyä väreihin. Huomatkaa, että näkymättömässä maailmassa on väriasteikko laajempi kuin näkyvässä maailmassa. Nyt on siis luonnollista, että jos ihminen joutuu yhteyteen näkymättömän maailman kanssa, niin hänen täytyy tutustua toisenlaisiin väreihin, ei siis ainoastaan näihin, jotka ovat hänelle tuttuja entuudestaan. Siinä määrin kuin hänen tajuamansa väriskaala laajentuu, siinä määrin näkymätön maailma hänelle avautuu. Jos siis tuo selvänäkijä ei ole vastaanottava eikä näe muita värejä kuin vanhoja tuttuja, niin hänen kokemuksensa näkymättömässä maailmassa rajoittuvat hyvin vähiin.

Mitä me huomaamme, kun katselemme selvänäkijöitä, jotka lähtevät näkymättömään maailmaan tutkimaan kristinuskon alkuperää? Kun he ovat rehellisiä ja koettavat olla objektiivisia, — mutta ollen samalla rajoitettuja, — he tekevät havainnon, joka heitä miltei pelästyttää ja kammottaa. Tämän meidän ajanlaskumme alussa he löytävät Palestiinasta jonkun miehen, jolla nähtävästi on paljon innostuneita kannattajia, mutta joka tuntuu heistä kovin mitättömältä. He saavat selvän vaikutelman, että hän on kapinoitsija, että ylhäiset eivät välitä hänestä ja että hänet tuomitaan kuolemaan. He kääntävät melkein katseensa pois ja ajattelevat, että tuohan on siis hyvin hämäräperäinen olento, pikku kapinoitsija, joka ei mitään ymmärrä. Eihän meidän Kristuksemme voi tuo olla. — — — Minun täytyy tässä ohimennen huomauttaa eräästä aikoinaan kuuluisasta ruotsalaisesta kirjailijasta, Hjalmar Söderbergistä, joka on julkaissut kirjan ”Den vandrande Messias”. Hän ei ole selvänäkijä eikä ota

sellaisia asioita lukuun, mutta hän on koettanut muuten tutkia kristinuskon alkuperää. Hän on kyllä enemmän tai vähemmän skeptinen, ollut ainakin materialisti, mutta eräässä suhteessa hän on vastakkaisella kannalla kuin ne oppineet ja tiedemiehet, niin kuin esimerkiksi professori Krux Saksassa, jotka sanovat, että Kristuksen elämä on vain aurinkomyytti, vain kertomus auringon kulusta. Tämä Hjalmar Söderberg on aivan vastakkaisella kannalla. Hän sanoo, ettei sellaisia liikkeitä olisi voinut syntyä, jollei Jeesus Natsaretilainen olisi ollut olemassa. Hän koettaa sitten historiallisesti näyttää toteen tämän asian. Mutta hän tulee itse sellaiseen johtopäätökseen, joihin selvänäkijätkin tulevat, nimittäin, että Jeesus Natsaretilainen oli pieni, mitätön kapinoitsija. Se oli kaikki hyvin häpeällistä, mitätöntä ja huonoa. Sitten tuo kapinoitsija tuomittiin ja hänet päätettiin tappaa, mutta hän pääsi kuitenkin vapaaksi. Hän oli Söderbergin mielestä sama kuin Barabbas. Se oli juuri Jeesus Natsaretilainen, sanoo Söderberg, sillä he tahtoivat juuri hänet, joka sanoi olevansa Isän poika. Barabbas merkitsee hepreassa Isän poikaa. Hyvin kiinnostavaa oli lukea tuota kirjaa.

Selvänäkijät, jotka siis tutkivat tuota asiaa ja näkevät tuon huonon pikku olennon, ajattelevat sitten, että he ovat erehtyneet ajanlaskussa. Sitten he huomaavatkin, että 100 vuotta varhemmin eli loistava olento. Ennen kuin he ovat tehneet tuollaisia tutkimuksia, heidän on täytynyt olla värien näkijöitä. Kun he siis katselevat tuota, joka eli 100 vuotta aikaisemmin, jonka nimi oli Joshua ben Pandira, niin he huomaavat, että hänellä oli loistava aura, joka todisti hänen olevan korkean vihityn, boodhisattvan. Kristus eli siis 100 vuotta ennen Jeesusta. Tällaiseen johtopäätökseen selvänäkijät tulevat, kun he lähtevät tutkimaan eivätkä tunne kaikkia värejä. Eivät he olisi tuota Joshua ben Pandiraakaan löytäneet, jolleivät olisi löytäneet hänen auraansa. Oliko Joshua ben Pandira Kristus? Selvänäkijä melkein pelästyy sitä ajatusta, että Kristus olisi voinut olla tuo pieni kapinoitsija, jonka aurasta ei ollut mihinkään. Mutta minä voin heti sanoa, että asia riippuu juuri siitä aurasta. Ei voi löytää Jeesus Kristusta, ennen kuin löytää hänen auraansa, niin kuin ei voi löytää Joshua ben Pandiraakaan, enne kuin on löytänyt hänen auraansa. Jeesus Kristuksen aura on ensin löydettävä. Mutta

missä se aura on? Se aura on niin suuri, että se täyttää koko tämän maapallon, ja sitä auraa ei voi löytää muuten kuin uskossa. Ei voi löytää Kristuksen auraa, ellei ota sitä vastaan, sellaisena lohduttajana, sellaisessa uskossa, josta on aina puhuttu ja josta olemme niin monta kertaa puhuneet. En tahdo nyt tässä viedä aikaa puhumalla, minkälainen se usko on. Mutta meidän täytyy yhtyä Kristuksen auraan. Se merkitsee lyhyesti sanoen: meidän täytyy ymmärtää Kristuksen oppia. Emme voi yhtyä Kristuksen auraan, eli siis Pyhään henkeen, emme voi saada Pyhää henkeä, ellemmme ymmärrä Jeesuksen eettillistä, siveellistä pohjaa, hänen siveellistä näkökantansa, hänen siveellistä elämystään. Hänen elämänymmärryksensä meidän täytyy löytää, ja silloin me täytymme Pyhällä hengellä ja se on juuri Kristuksen aura. Me joudumme silloin kontaktiin Isän kanssa, voimme sanoa. Ei ole kyllin siinä, että tunteissamme huomaamme tuon auran, vaan että osaamme nähdä siihen auraan. Silloin vasta me saamme kuin luvan tutkia niitä asioita, miten kaikki oli Palestiinassa, miten kristinusko perustettiin ja millaiset olivat kristinuskon alkuajat. Ainoastaan Pyhän hengen voimalla voimme niitä asioita tutkia.

